

ALEX VUORENMAA

VARJOT YLVÄGARDIN YLLÄ

VARJOT YLVÄGARDIN YLLÄ

ALEX VUORENMAA

Tekijänoikeudet (Copyright)

Copyright © 2025 Alex Vuorenmaa

Kaikki oikeudet pidätetään (All Rights Reserved)

Tämä on kaunokirjallinen teos. Mitään tämän julkaisun osaa ei saa jäljentää, tallentaa tietojärjestelmään tai välittää missään muodossa tai millään tavalla, sähköisesti, mekaanisesti, valokopioimalla, nauhoittamalla tai muilla tavoin ilman tekijän etukäteen antamaa kirjallista lupaa, lain sallimissa rajoissa.

Tämän teoksen luvaton jakelu, julkaisu tai kaupallinen hyödyntäminen on kielletty ja saattaa johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin.

Teoksen kääntäminen ja julkaiseminen millä tahansa kielellä ilman tekijän kirjallista lupaa on kielletty.

Tämä on kaunokirjallinen teos. Kaikki tässä esiintyvät hahmot, tapahtumat ja paikat ovat tekijän mielikuvituksen tuotetta. Mahdolliset yhtäläisyydet todellisiin henkilöihin, eläviin tai kuolleisiin, sekä tapahtumiin tai paikkoihin ovat täysin sattumanvaraisia.

Käännöksen kielentarkastus: Ville Hirvelä.

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9745-7

SISÄLLYS

VARJOJEN LAULU.....	5
LUKU 1: MYLLÄRIN JAUHIN	7
LUKU 2: TORTRESIN VALTAISTUIN.....	17
LUKU 3: VARJOJA JA LOITSUJA.....	28
LUKU 4: RITARI	39
LUKU 5: MYRKYN SUUDELMA.....	49
LUKU 6: VERI JA RAUTA	63
LUKU 7: KUUN VALVOVAN KATSEEN ALLA.....	78
LUKU 8: EPÄTODENNÄKÖINEN KOHTAAMINEN	91
LUKU 9: PELKURIN JÄLJILLÄ	102
LUKU 10: VAPAUDEN SIIVET.....	112
LUKU 11: KAIKKIA MAHDOLLISUUKSIA VASTAAN	124
LUKU 12: ISÄN UNELMA.....	135
LUKU 13: KAPINA	154
LUKU 14: KOHTALON KOURIIN	165
LUKU 15: OHUT VIIVA	175
LUKU 16: VAPAUDEN JA RAIVON PUOLESTA	185
LUKU 17: TUOMION AIRUT.....	196
LUKU 18: KUOLLUT KAUPUNKI.....	209
LUKU 19: VIIMEISET SELONIALAISET	221
LUKU 20: KOKOONTUVA MYRSKY	230

LUKU 21: KUNINKAALLINEN LIITTOUMA.....	237
LUKU 22: NEXUS	244
LUKU 23: NÄKYMÄTÖN KÄSI.....	255
LUKU 24: EROTTUNEINA HE LANKEAVAT	266
LUKU 25: ELÄMÄÄ MURTUMAN TUOLLA PUOLEN .	282
LUKU 26: ELÄMÄ RAKKAUDESTA	295
LUKU 27: PRINSESSAT EIVÄT ITKE.....	308
LUKU 28: SODAN TUULET	321
LUKU 29: URHEIDEN VIIMEINEN TAISTELU	333
VALON LAULU	350

VARJOJEN LAULU

Ennen valoa oli vain yö, ei nimeä, ei ääntä, ei tietä. Mutta kipinä syttyi tyhjyyteen, ja elämä nousi varjoista.

Ihmiset kulkivat ja kasvoivat, ja jotkut heistä kohosivat jumaliksi. He rakensivat joet ja vuoret, ja tuuli kantoi siemenet kauas.

Mutta yksi heistä katsoi maailmaa, näki heikkoutta ja halveksi ihmistä. Hänestä tihkui voima, joka sitoi tahdon ja poltti sielun.

Maailma otti sen vastaan ahneesti, mutta se sokaisi mielen. Näin varjot laskeutuivat maan ylle, ja valo himmeni hiljaa pois.

Ei tähdet särkyneet itsestään, vaan valta ja voima peittivät taivaan. Kun ihminen unohti itsensä, koitti Hämärälankeemuksen päivä...

*Vanha profetia,
jonka alkuperä on unohtunut aikojen virrassa.*

L U K U 1

MYLLÄRIN JAUHIN

Kaukana pohjoisessa Ylvägardissa, missä karut tasangot kulottuivat taivasta kohti ja lumihuippuiset vuoret seisoivat vartijoina tarkkaillen hajallaan olevia lohkareita ja loputtomia harmaita dyynejä, oli pieni kylä piilossa laaksossa. Tämä kylä, Brindelmark, oli paikka, jossa vanhan maailman viimeiset jäänteet olivat läsnä; sen asukkaat elivät sopusoinnussa karun maan ja Wysteria-metsän kuiskauksien kanssa, jotka ulottuivat aina suureen pääkaupunkiin, Nordhageniin. Brindelmark pysyi piilossa Huipun valvovan katseen alla, valtavan kiven, joka seisoi kylän rappeutuneiden kivimuurien vartijana. Sen puiset talot ja olkikattoiset rakennukset sulautuivat saumattomasti kumpuilevien kukkuloiden joukkoon. Ja vuoriston harjanteen yli, missä ei virrannut jokea, brindelläiset usein sanoivat, että itse maa pidätti hengitystään, aivan kuin kuunnellen muinaisten jumalten kuiskauksia.

Brindelmark oli kylä, jossa asui karaistuneita ihmisiä, jotka olivat oppineet selviytymään ankarissa ja armottomissa olosuhteissa. Vaikka he asuivat kirotulla maalla, se ei estänyt heitä ansaitsemasta elantoaan. brindelläiset kulkivat vilkkaan Nordhagenin ja vehreän Wysteria-metsän välillä. Nordhagenissa monet olivat käyttäneet omaisuuksia omistaakseen pieniä maatiloja, varastoja, ruokakomeroita, kellareita, karjasuojia ja talleja. Wysteria-metsä oli moninaisen kasviston ja eläimistön koti, ja brindelläiset

metsästäjät vaanivat siellä varomatonta saalista. Wysteria-metsän olennot olivat oppineet varomaan brindelläisten metsästäjien lähestyessä. Jopa itse metsä näytti taipuvan ja värisevän pelosta. Puut ja pensaat raivasivat vaistomaisesti tietä brindelläisen lähestyessä. Viljelijöiden ja metsästäjien lisäksi Brindemark oli myös ahkerien käsityöläisten koti. Heidän elämänsä oli kietoutunut yhteen perinteiden ja yhteisöllisyyden kautta. brindelläisten maine kulki heidän edellään kaikkialla, erityisesti sen jälkeen, kun he selvisivät Hämärälankeemuksen päivästä, joka merkitsi uuden aikakauden alkua. Tämä oli Ylvägardin kuninkaan James I:n aikakausi.

Brindemarkin sydämessä seisoj vaikuttava hahmo, joka tunnettiin Eldridin ikaikaisena tammipuuna. Tämä tammi, jonka vääntyneet oksat kurottivat taivasta kuin jättiläisen sormet, oli toinen kuuluisa maamerkki Huipun lisäksi. Yksikään matkalainen ei voinut ohittaa Eldridin tammea, sillä se seisoj kylän risteyksessä valtavana maamerkkinä, jonka uskottiin todistaneen vuosisatojen kulun. Ja aivan tammen laajan latvuston alla, melkein sen varjossa, seisoj pieni talo, joka oli yksinkertaisten talonpoikien, myllärin perheen, koti.

Myllärin Jauhin, kuten heidän mökkiään kutsuttiin, oli vaatimaton turvapaikka paitsi heille myös matkailijoille, jotka pelkäsivät hämärän aikaan liikkuvien vihaisten kuolleiden sielujen siluetteja. Mökin puiset seinät olivat vuosikymmenten saatossa patinoituneet lämpimän kullanruskeiksi. Joka päivä savupiipusta leijaili raukeasti savua, tuoden mukanaan vastaleivotun leivän tuoksun ja lupauksen lämmöstä talon sisällä. Näin ollen myllärin perhe ei pelkästään pyörittänyt myllyä, vaan toimi myös levähdyspaikkana matkailijoille, ansaiten samalla hieman ylimääräistä hopeaa.

Sukupolvien ajan myllärin perhe oli palvellut Brindelmarkia ja sen ympäröiviä alueita, jauhamalla viljaa jauhoksi ja tarjoten ravintoa yhteisölle. Heidän roolinsa oli yksinkertainen mutta tärkeä, ja sen ansiosta he olivat saavuttaneet mainetta jopa Nordhagenissa, missä he omistivat myös pienen maatilan.

Odo, perheen pää, asui täällä vaimonsa Agnesin sekä heidän kolmen aikuisen lapsensa kanssa. He olivat kuin kaikki muutkin Brindelmarkin kovasti työtä tekevät asukkaat, karaistuneita ja koeteltuja vuosien aherruksesta ja vaikeuksista. Ja kuitenkin heidän karun ulkokuorensa ja kuluneiden kättensä alla piili yhteys, joka erotti heidät muista Brindelmarkin asukkaista. Se oli syvälle juurtunut side, joka jaettiin rakkauden, naurun ja työn kautta – jotain hyvin harvinaista yksinkertaisten talonpoikien keskuudessa. Toisin kuin myllärit, muiden Brindelmarkin asukkaiden avioliitot olivat usein tarpeiden sanelemaa. Selviytyäkseen he solmivat käytännöllisiä liittoja etsien vahvuutta yhteisöstä pikemminkin kuin tunneyhteydestä.

Tässä ankarassa ympäristössä rakkaus oli ylellisyys, johon harvoilla oli varaa. Avioliitot järjestettiin maan, karjan tai ammattitaitojen turvaamiseksi. Tunteet olivat toissijaisia perustarpeiden – ruoan, suojan ja turvallisuuden – rinnalla. Lapset kasvatettiin osallistumaan perheen toimeentuloon, ja he oppivat olennaisia taitoja nuoresta iästä lähtien. Kiintymystä osoitettiin teoilla, ei sanoilla. Lämmin ateria, korjattu työkalu tai turvallinen nukkumapaikka olivat rakkauden kieliä.

Brindelläisten avioliitot rakentuivat kunnioitukselle, luottamukselle ja syvälle ymmärrykselle yhteisestä riippuvuudesta. He työskentelivät yhdessä, luottivat toisiinsa ja kestivät armottoman ympäristönsä vaikeudet. Tässä käytännön sanelemassa maailmassa romantiikka oli

ohikiitävä unelma, joka usein uhrattiin käytännöllisyyden vuoksi.

Mutta tämä mylläripariskunta oli erilainen. He rikkoivat kaikki sovinnaisuuden rajat, sillä heillä oli vain kolme lasta – ei tarpeeksi kutsuttavaksi armeijaksi, ainakaan heidän kauppansa luonteeseen nähden. Heidän kolme lastaan, Andrew, Brenna ja William, olivat ainoat Brindelmarkin jälkeläiset, joille sallittiin persoonallisuuksia, jotka ylittivät tavalliset odotukset. Vanhin lapsista, Andrew, syntyi kuninkaan valtakauden ensimmäisenä vuonna, ja oli äskettäin aloittanut oppisopimuksensa kylän seppämestarin luona perheyriyksessä auttamisen sijaan. Keskimmainen lapsi, Brenna, joka syntyi kahden auringonpimennyksen jälkeen, tunnettiin poikkeuksellisista kutomistaidoistaan ja oli vanhempiensa henkilökohtainen vyöpussi kaikilla heidän matkoillaan. Nuorin lapsi, William, syntyi kolme pimennystä ennen Hämärälankeemuksen päivää ja oli perheen myllytoiminnan kantava voima. Isänsä opastuksella William oli oppinut viljankäsittelyn hienoudet ja oli päättänyt varmistaa, että Myllärin Jauhin pysyi Brindelmarkin kaupankäynnin sydämenä. Hän oli tullut niin taitavaksi tehtävissään, että hänen isänsä oli oppinut luottamaan häneen, jättäen vastuut yksin hänen hoidettavakseen aina, kun hän matkusti Nordhageeniin Agnesin ja Brennan kanssa.

Sinä iltana, kun perhe kokoontui mökkiinsä, he keskustelivat suunnitelmistaan kuten usein tekivät. Mutta he eivät tienneet, että tämä olisi heidän viimeinen iltansa syömässä yhdessä tavallisena perheenä. Talikynttilöiden lämmin hehku oli ainoa valonlähde heidän ympärillään, kun he jakoivat leipää ja papuja. Odo loi hellän katseen Agnesiin, tietäen, että illan keskustelu toisi sekä iloa että kaihoa.

Andrew rykäisi kurkkuaan:

— Isä, äiti, olen miettinyt... sepän koulutukseni alkaa pian. Olen poissa kahden ajanjakson ajan.

Agnesin silmät kostuivat, mutta hän hymyili ylpeänä:

— Olemme ylpeitä sinusta, Andrew. Sinusta tulee hieno seppä.

Brenna nosti katseensa veljeensä.

— Ei tarvitse sanoa, että tulen kaipaamaan sinua, veli.

— Älä kudo, kun syömmel!

Agnes tiuskaisi ja nappasi työn hänen käsistään. Brenna huokaisi turhautuneena.

William nojasi puiseen myllynjauhimeen, hänen silmänsä loistivat innostuksesta ja vastuuntunnosta.

— Kun olet Nordhagenissa, olen kiireinen toimittamassa tavaroita Seloniaan kuninkaan valtaväylää pitkin. Isä sanoo, että se on turvallista minulle, koska olen vahva ja nopea.

Odo nyökkäsi, hänen silmänsä säteilivät ylpeydestä.

— Niin, William on hoitanut myllyä ja toimittanut tavaroita rajan yli jo kuukausia. Hänestä on tullut pätevä nuori mies.

Andrew virnisti ja puristi kätensä yhteen.

— Onko hänen tarkoitus olla minun korvaajani?

Odo vilkaisi häntä varovasti, tarttui kannuun ja täytti mukinsa maustetulla oluella.

— Oletko kateellinen veljellesi? Olet aina ollut hyvä mylläri, ennen kuin vaihdoit puolta.

Andrew kuitenkin pysyi vaiti, hänen huulensa kaartuen hiljaiseen hymyyn. Hänellä oli tapana löytää virheitä siellä, missä niitä ei ollut.

Brenna käänsi keskustelua ovelasti ja uteliaasti: — Kuinka kauan toimitat tavaroita, William?

William kohautti olkapäitään:

— Niin kauan kuin isä tarvitsee minua. Mutta nautin vapaudesta tien päällä, ja se on hyvää kokemusta.

Odo nojautui eteenpäin, hänen äänensä täynnä tunnetta.

— Kaipaamme teitä molempia, Andrew ja William, mutta tiedämme, että te kasvatte. Äitinne ja minä, sekä Brenna, vierailemme pian maatilallamme Nordhagenissa. Pysymme siellä jonkin aikaa valvomassa satoa.

Agnesin silmät säihkyivät:

— Aivan Odo, he kasvavat. Toivottavasti lapsemme jättävät jälkensä maailmaan.

Kun he kilistivät kuppejaan, kova koputus ovella rikkoi takkatulen rauhan. Kolme matkalaisilta näyttävää, likaisiin vaatteisiin pukeutunutta miestä astui sisään. Heidän tummat kasvonsa kertoivat matkan rasituksista. Mutta myllärin perhe oli nähnyt monia vierailijoita vuosien varrella, eikä heitä hätkäyttänyt helposti. Jos vieraat halusivat ongelmia, he olisivat huomanneet sen pian. Mutta nämä miehet, nämä miehet vain halusivat paikan, jossa levätä päänsä.

Odo siristi silmiään, hänen katseensa tarkkaili miehiä, kun hän laski mukinsa pöydälle.

— Muukalaiset, — Odo mutisi, — mitä haluatte? Hän kysyi varovaisella äänellä.

Lyhin kolmesta astui eteenpäin.

— Etsimme suojaa yöksi. Sanotaan, että Myllärin Jauhin on aivan Eldridin tammen alla. Tämä on oikea paikka, mies sanoi katse harhaillen.

Odo epäroi, epävarmana miesten aikeista.

– Kyllä, olette oikeassa paikassa. Hyvä on, poikani näyttää teille paikat.

Heidän katseensa seurasi hänen osoittavaa sormeaan, pysähtyen vaaleahiuksiseen nuorukaiseen, jonka vahva, urheilullinen vartalo näytti olevan ristiriidassa hänen huolimattoman ulkonäkönsä kanssa. Pojan pellavainen tukka oli pörröinen, lika tahrasi hänen poskiaan, ja hänen vaatteensa roikkuivat ryppyisinä. Kun hän katsoi miehiä silmiin, hänen ilmeensä vääntyi irvistykseen, ja hänen leukansa jännittyi tyytymättömyydestä, joka hiljaa protestoi.

– Miksi aina minä?

Mutta William ei koskaan uskaltanut näyttää tyytymättömyyttään isänsä valvovan katseen alla. Niinpä hän puri sanojaan, huokaisten vain turhautuneena. Lyhyellä eleellä hän kehotti vieraita seuraamaan, ja nämä tottelivat.

– Vierashuone on saatavilla, mutta älkää odottako ylellisyyttä.

Miehet murahtivat, heidän kasvonsa pysyivät ilmeettöminä. William johdatti heidät pieneen huoneeseen myllyn vieressä.

Kun he asettuivat huoneeseen, Williamin käytös muuttui tönkeäksi.

– Älkää koskeko mihinkään, mikä ei ole teidän. Aamiainen tarjoillaan aamunkoitteessa. Älkää myöhästykö.

Miehet vaihtoivat vaivautuneita katseita, mutta eivät sanoneet mitään. Joukon johtaja, roteva mies, jolla oli arpi vasemman kulmakarvansa yllä, irvisti.

– Pidämme sen mielessä, nuori isäntä.

William vastasi hänen katseeseensa katseellaan:

— En ole teidän isäntänne. Olen se, joka sallii teidän nukkua kattoni alla.

— Rukoilen, nuori isäntä, — pitkä mies sanoi sivuuttaen hänen sanansa, — ...etkö pidä käytöstäsi hieman tyykeänä?

Williamin turhautunut huokaus oli kuuluvissa, kun hän kääntyi puhujan puoleen.

— Tyykeänä? En, olisi tyykeää, jos heittäisin teidät ulos yöhön, missä pimeys ja levottomat kuolleet odottavat. — Viekas hymy levisi hänen kasvoilleen ennen kuin hän kääntyi lähteäkseen.

— Nuori isäntä, — johtaja kutsui häntä perään huolestuneella äänensävyllä, — et kai usko huhuihin, vai mitä? Olen kuullut kuiskauksia lähistöllä lymyävistä nekromanteista.

Williamin nauru oli täynnä pilkkaa, kun hän vastasi hämmentyneelle miehelle.

— Brindelläiset? Hah! Me emme ole niin lahjakkaita. Mutta Selonian on tuolla kaukana, ja sen kansa on sairasta ja vihaista väkeä. Hän kääntyi jälleen lähteäkseen, kunnes pitkän matkailijan kysymys pysäytti hänet.

— Sairasta?

Williamin katse kohtasi hänen, ja pilkahdus kepposta tanssahteli hänen silmissään.

— Ettekö ole kuullut? Selonian varuskuntaa vartioivat rampautuneet, sokeat ja kuurot sotilaat, surkea joukko, mutta epätoivossaan pelottava.

Johtajan kasvot vääntyivät inhosta.

— Eikö kuningas ole heidän vannottu vihollisensa? Hän kysyi.

William kohautti olkapäitään:

— Minun ainoa huoleni Seloniasta on toimittaa isäni viljat sinne, mutta en sekaannu valtion asioihin ongelmien välttämiseksi.

Hän huokaisi kevyesti, hänen ilmeensä pehmeni, mutta hänen äänensä pysyi lujana:

— Olkoon Onni myötämielinen teille tänä iltana.

Näillä sanoilla hän jätti heidät vihdoinkin yksin.

Kun yö eteni, kaikki olivat vetäytyneet huoneisiinsa. Vierashuoneessa vieraat kuiskivat keskenään.

— Tuo William on aika teräväsanainen, lyhyt mies murahti.

— Niin, mutta hän ei pelkää, pitkä mies vastasi.

He kuiskivat, kunnes heidän keskustelunsa hiipui vaivaantuneeseen hiljaisuuteen, heidän tuijottaessaan yöhön avoimen ikkunan läpi kohti myllyä.

Samalla tavalla William omassa huoneessaan pohti näitä miehiä. Vain he voisivat vastata hänen päässään kaikuvien kysymysten kuoroon, mutta ei ollut hänen paikkansa kuulustella vieraita. Pimeydessä hänen ajatuksensa ajelehtivat myös avoimelle tielle, matkalle Seloniaan ja vastuuseen, joka painoi hänen harteillaan. Yön hiljaisuus täyttyi myllyn jauhin hiljaisella narinalla ja hennolla koputuksella Williamin ikkunassa.

— Päästä minut sisään, — kuiskasi pehmeä ääni ulkopuolelta. Eliana, Williamin kaunis tyttöystävä, jolla oli korpinmustat hiukset ja läpitunkevat vihreät silmät, seisoivat värستن yön viileydessä. Hänen siro olemuksensa ja herkäät piirteensä olivat vain naamio hänen todelliselle kiihkeälle olemukselleen.

Tietäen, että kyseessä oli Eliana, William avasi varovasti ikkunan, vaimentaen sen narinan, ja auttoi hänet sisään. Hän halasi häntä tiukasti, istuttaen lämpimän suudelman hänen poskelleen.

— Miksi olet täällä? — hän kysyi varovasti kuiskaten.

— En kestä ajatusta, että vietät yön yksin, tietäen, että lähdet pian Seloniaan, Eliana vastasi, ääni väristen.

— Tulen takaisin muutamassa päivässä, — William vakuutti hänelle.

— Ja minä jään yksin! — Elianan ääni kohosi, saaden Williamin kiirehtimään häntä vaikenemaan, — Anna minun jäädä luoksesi tänä yönä, ja ennen auringonnousua olen poissa, Eliana lupasi, hänen silmänsä loistaen odotuksesta.

William epäröi, mutta antoi sitten periksi syvään huokaisten. Yhdessä he vajosivat oljilla täytetylle vuoteelle, kietoutuneina toisiinsa. William sulki silmänsä, toivoen nauttivansa hänen läsnäolonsa lämmöstä. Mutta juuri kun uni kutsui, ulkoa kuului askelten kaiku. William yritti nousta, mutta Eliana veti hänet takaisin.

— Et halua paljastaa perheellesi keskiyön vierastasi, hän kuiskasi hymyillen, pidellen häntä aloillaan.

William jäi makaamaan sydän tykyttäen. Kuka tai mikä ikinä Elianaa olikaan seurannut, sen olisi lähdeittävä jatkamaan matkaansa. Jos se olisi hänen perheensä, hänellä ei olisi mitään hätää. Jos ei, hän voisi vain rukoilla ja toivoa, ettei nuo askeleet kuuluneet kuolemattomille, joiden huhuttiin vaeltavan Selonian varjoissa ja sen lähistöllä. Huhu, johon jopa hän, vahva skeptikko, oli alkanut uskoa.

VARJOT YLVÄGARDIN YLLÄ

Eeppinen fantasia täynnä taikuutta, salaisuuksia ja kiellettyä rakkautta.

Jos rakastat Sarah J. Maasin, Leigh Bardugon tai Andrzej Sapkowskin kirjoja, tämä tarina tempaa sinut varmasti mukaansa.

Kun muinainen pimeys alkaa hiipiä Ylvägardin jokaiseen koloon, valtakunta on vaarassa sortua. Mutta todellinen uhka ei ole legendojen hirviöissä, vaan itse kuninkaan juonissa.

Kolme kohtaloa kietoutuu yhteen:

- Yinyue – lahjakas mutta epävarma maagi, tyttö, joka etsii paikkaansa ja kamppailee voimiensa kanssa.
- William – tavallinen nuori mies, joka ei halunnut olla sankari, mutta joutuu taistelemaan oikeuden puolesta.
- Charles – hurmaava ritari, jonka terävä mieli ja salaisuudet kätkeytyvät hymyn taakse.

Tämä kirja on sinulle, jos pidät:

- Keskiaikaisesta fantasiasta ja maagisista taisteluista.
- LGBTQ+ hahmoista ja moniulotteisista suhteista.
- Naispäähenkilöistä, jotka muovaavat kohtalonsa itse.
- Kielletystä rakkaudesta ja kohtalokkaista päätöksistä.

Täynnä taikuutta, poliittista juonittelua ja unohtumatonta seikkailua – tämä tarina vie sinut mukanaan eikä päästä irti.

